सात्यकोऽपि महाराज शरजालं निहत्य तत् । द्रौणिमभ्याकिरत्तूर्णं शरजालैरनेकधा । ४६२
तापयामास च द्रौणिं शैनेयः परवीरहा । विमुक्तो मेघजालेन यथैव तपनस्तथा ।
शराणाञ्च सहस्रेण पुनरेव समुद्यतः । सात्यकिश्छादयामास ननाद च महाबलः ।
दृष्ट्वा पुत्रं तथा ग्रस्तं राहुणेव निशाकरं । अभ्यद्रवत शैनेयं भारद्वाजः प्रतापवान् ।
विव्याध च सुतीक्ष्णेन पृषत्केन महामृधे । परीप्सन् स्वसुतं राजन् वार्ष्णेयेनाभिपीडितं ।
सात्यकिस्तु रणे हित्वा गुरुपुत्रं महारथं । द्रोणं विव्याध विंशत्या सर्व्वपारसवैः शरैः । ४६०
तदन्तरममेयात्मा कौन्तेयः शत्रुतापनः । अभ्यद्रवद्रणे क्रुद्धो द्रोणं प्रति महारथः ।
ततो द्रोणश्च पार्थश्च समेयातां महामृधे । यथा बुधश्च शुक्रश्च महाराज नभस्तले ।
इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व्वणि भीष्मवधपर्व्वणि सङ्कुलयुद्धे द्रोणार्ज्जुनसमागमे द्व्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १०२ ॥
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ कथं द्रोणो महेष्वासः पाण्डवश्च धनञ्जयः । समीयतुरणे यत्तौ तावुभौ पुरुषर्षभौ ।
प्रियो हि पाण्डवो नित्यं भारद्वाजस्य धीमतः । आचार्य्यश्च रणे नित्यं प्रियः पार्थस्य सञ्जय ।
तावुभौ रथिनौ सङ्ख्ये हृष्टौ सिंहाविवोत्कटौ । कथं समीयतुर्यत्तौ भारद्वाजधनञ्जयौ । ४६४
॥ सञ्जय उवाच ॥ न द्रोणः समरे पार्थं जानीते प्रियमात्मनः । क्षत्रधर्म्मं पुरस्कृत्य पार्थो वा गुरुमाहवे ।
न क्षत्रिया रणे राजन् वर्ज्जयन्ति परस्परं । निर्म्मर्य्यादं हि युध्यन्ते पितृभिर्भ्रातृभिः सह ।
रणे भारत पार्थेन द्रोणो विद्धस्त्रिभिः शरैः । नाचिन्तयच्च तान् बाणान् पार्थचापच्युतान् युधि ।
शरवृष्ट्या पुनः पार्थं छादयामास तं रणे । स प्रजज्वाल रोषेण गहनेऽग्निरिवोर्ज्जितः ।
ततोऽर्ज्जुनं रणे द्रोणः शरैः सन्नतपर्व्वभिः । छादयामास राजेन्द्र न चिरादेव भारत । ४६०
ततो दुर्य्योधनो राजा सुशर्म्माणमचोदयत् । द्रोणस्य समरे राजन् पार्ष्णिग्रहणकारणात् ।
त्रिगर्त्तराडपि क्रुद्धो भृशमायम्य कार्म्मुकं । छादयामास राजेन्द्र पार्थं बाणैरयोमुखैः ।
ताभ्यां मुक्ताः शरा राजन्नन्तरिक्षे विभेजिरे । हंसा इव महाराज शरत्काले नभस्तले ।
ते शराः प्राप्य कौन्तेयं समन्ताद्विविशुः प्रभो । फलभारनतं यद्वत् स्वादुवृक्षं विहङ्गमाः ।
अर्ज्जुनस्तु रणे नादं विनद्य रथिनां वरः । त्रिगर्त्तराजं समरे सपुत्रं विव्यधे शरैः । ४६६
ते विध्यमानाः पार्थेन कालेनेव युगक्षये । पार्थमेवाभ्यवर्त्तन्त मरणे कृतनिश्चयाः ।
मुमुचुः शरवृष्टिञ्च पाण्डवस्य रथं प्रति । शरवृष्टिं ततस्तान्तु शरवर्षैः समन्ततः ।
प्रतिजग्राह राजेन्द्र तोयवृष्टिमिवाचलः । तत्राद्भुतमपश्याम बीभत्सोर्हस्तलाघवं ।
विमुक्तां बहुभिर्योधैः शस्त्रवृष्टिं दुरासदां । यदेको वारयामास मारुतोऽभ्रगणानिव ।
कर्म्मणा तेन पार्थस्य तुतुषुर्देवदानवाः । अथ क्रुद्धो रणे पार्थस्त्रिगर्त्तान् प्रति भारत । ४६०
मुमोचास्त्रं महाराज वायव्यं पृतनामुखे । प्रादुरासीत्ततो वायुः क्षोभयाणो नभस्तलं ।
पातयन् वै तरुगणान् विनिघ्नंश्चैव सैनिकान् । ततो द्रोणोऽभिवीक्ष्यैव वायव्यास्त्रं सुदारुणं ।
शैलमन्यन्महाराज घोरमस्त्रं मुमोच ह । द्रोणेन युधि निर्म्मुक्ते तस्मिन्नस्त्रे नराधिप ।